

DEBATT

CARL-FREDRIK JAENSSON:

Borgerligheten mår bättre utan åsiktspolis!

Två ungliberaler, Gunnar Fröroth och Mattias Gandslandt, gav sig i förra numret av SvT ut på en redan utstakad jakt efter Fria Moderata Studentförbundet. Särskilt orginellt inlägg var det inte, men de gjorde sin plikt som åsiktspolis i det liberala partiets tjänst. Bura in dem i isoleringscell, ty de importerar hemska åsikter från utlandet, löd budskapet. Ta avstånd, säg Usch och Fy, men diskutera inte med dem, i annat fall vill vi inte veta av något samarbete med moderaterna.

Jag tror att Fröroth och Gandslandt som så många andra är fångade av att de, när de skriver artikeln, befinner sig i år 1992. Fram till detta år var utvecklingen så sagolikt godartad för en ung liberal. Socialismen var på defensiven under hela 80-talet. Decenniet avslutades med att murar revs, diktatorer fördrevs, och ett brett erkännande av socialismens misslyckanden. 1992 var året då en ung övertygad liberal för kanske första gången kunde uppleva att utvecklingen inte pekade i rätt riktning och att framtiden kändes osäker. Det var ett år då maktinnehavet med allt vad det innebär av illvillig uppmärksamhet från massmedia, den svåra praktiska situationen, och den utmanande diskussionen om vad som skall komma efter socialismen på något sätt blev för mycket för borgerligheten.

FMSF har under lång tid diskuterat idéer tillhörande liberala och konservativa fallor, i en vetskap om att det kommer en dag då de socialdemokratiska visionerna skall byta ur. Diskussionerna har förts med övertygelsen att de idéer som står sig längst i en öppen, krävande och mångsidig diskussion, är också de idéer som är mest lämpade att konfronteras

med den samhälleliga verkligheten.

En självklar förutsättning för en sådan diskussion är att det är tillåtet att föra in vilka argument, idéer och åsikter som helst, för att se om de håller. Att tabubelägga vissa åsikter medför dels att det uppstår en risk att bra idéer inte tillämpas, dels och viktigare att man inte utvecklar några argument emot de tabubelagda åsikterna, vilket kan göra dem ytterst farliga.

För att den inflammerade frågan om narkotikalegalisering; inte är det särskilt intressant att FMSF en gång fattat ett valmötesbeslut som ställde sig bakom en legalisering av vissa narkotiska preparat — alla sådana beslut är ju lösa och bräckliga annars skulle man inte behöva rösta om dem. Det viktiga resultatet av FMSF:s drygt tolvåriga diskussion om legalisering är att vi, utifrån en individualistisk grundsyn, förmodligen har såväl de bästa argumenten för som emot legalisering!

Till skaran åsiktskonformister som år 1992 bedrev fördumningskampanjer av gammalt mediavänster-snitt, sällade sig för ett ögonblick även Fröroth och Gandslandt. Det var en förbryllande upplevelse att läsa deras artikel — jag träffar båda ganska regelbundet och har aldrig påträffat ens en antydning till att jag skulle vara för tokig för att diskuteras med. Nu skrev de en artikel som ger intrycket av att de använt någon socialdemokratisk ledarskribent som informationskälla till uppgifterna om FMSF:s åsikter.

Men mycket var märkligt med borgerligheten år 1992. Jag vågar nog hoppas att flera med mig kommer att arbeta för att 1993 års borgerlighet skall stå för en intellektuellt öppen och bred diskussion, såsom före regeringskiftet.